

Politikai és közéleti abszurdítások - Kertész Imre nem ír többé

2013 január 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

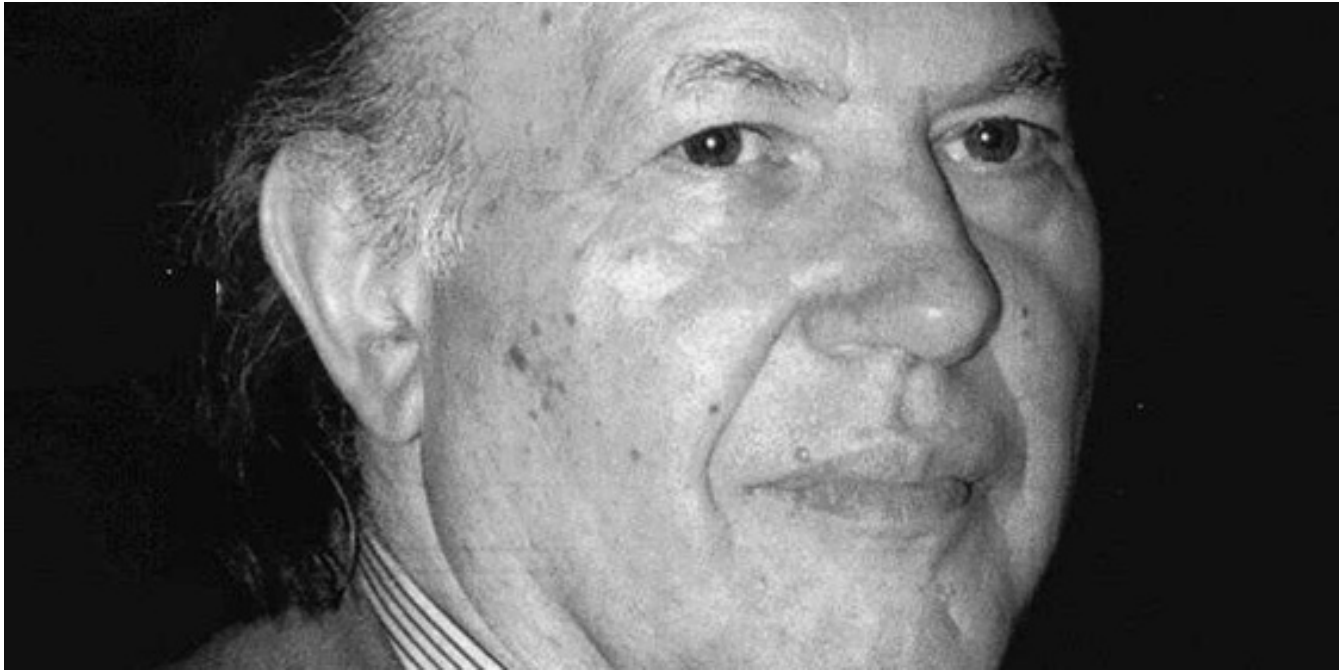
Még nincs értékelve

Mérték

„De mit szimbolizál a »zsidó«? Nyilvánvalóan a »tágasat«, a világot, az ellenpólust, a kritikait. De igazság szerint a »zsidó« is önmaga szimbóluma. Legalábbis az európai zsidó. (...)»

Másrészt, figyelembe véve tíz év fejleményeit, amióta Magyarország szabad és úgymond demokratikus állam, s amely tíz év során nemcsak hogy még inkább bezártak a »zsidóság« ketrecébe, de még az is nyilvánvaló lett, hogy tapasztalataimra, írói termékeimre a »nemzet« nem tart igényt: e fejlemények fényében tehát semmiféle nemzeti szolidaritást nem tudok kialakítani magamban az úgynevezett »magyarsággal«, azaz nincs magyar identitásom, nem érzek és nem gondolkodom együtt a kétségbeesett magyar ideológiával. S ez azért szomorú, mert az antiszemita prekonceptiót igazolja végül, azt, hogy az úgynevezett zsidót nem érdekli az úgynevezett magyar. (...)

Az ország: az antiszemitizmus, mint az uralmat gyakorló jobboldal egyetlen konszenzusa. Az egész nevetségesen hasonlít a harmincas évekre. (...)

Mondjuk az izraeliek közül sokan tényleg meggy?z?désb?l élnek Izraelben. No de Magyarországon? Itt az ember történetesen megszületik, és vagy életben marad, vagy nem. Meggy?z?désr?l szó sem lehet. (...)

Se német nem vagyok, sem izraeli, sem magyar. A németekhez f?znek a leger?sebb kulturális kötelékek, ott a közönségem, a kiadóm; egyedül Izraelhez f?z olyan szolidaritás, amelyet nép vagy nemzet iránt egyáltalán érezni tudok, izraeli köt?déseim teljes egészében érzelmi köt?dés; Magyarországhoz a nyelven kívül semmi sem f?z, sem szolidaritás, sem szeretet: ez az ország, amelyet el kell hagynom, miel?tt lelki beteggé tesz a hamis értékrendszerük, a számomra elfogadhatatlan moralitásuk. (...)

A második sérelemforrás: sokat beszélnek mostanában arról, ami – hogyan, hogyan nem – a Holocaust elnevezést kapta, és soha, semmiféle kontextusban nem említene, nem hivatkoznak mondataimra, mintha sohasem írtam volna e tárgyról, mintha nem is léteznék. Nemlétezésre ítélnék, s itt els?sorban zsidó és liberális szerz?kr?l van szó, akik nem tudnak hova bújni zsidó orrukkal, a zsidó pocakukkal, a zsidó kopaszságukkal vagy a zsidó göndörkéikkel, és akiket módfelett irritál, hogy én itt vagyok a magam radikális véleményével, amely szöges ellentéte a bujkáló kaméleon-mentalitásuknak. (...)

Ellenséges országban élsz, ellenséges környezetben; mindig titkolnod kellett, hogy ki vagy, és mégis azzá lettél, aki vagy. 72 éve tart ez a processzus. Gy?lölnék, mert zsidó vagy, gy?lölnék, mert boldog vagy, gy?lölnék, mert máshol megbecsült vagy – gy?lölnék, mert vagy. (...) Magyarországon lehetséges a Holocaustról beszélni, s?t a Holocaust m?vészetér?l is, anélkül, hogy közben megemlítenék a nevemet. (...) Magyarországon nem szeretik a zsidókat, a magyarországi zsidók nem szeretnek engem. (...) Megint a Holocaust próféta-asszonya, guruhölgye. Barna fafaragássá aszalódott indiánarcát, horgas orrát a közönségnek szegezve (hallgatóságnak: televízióról van szó) kifejtette, hogy a Holocaust nem történelmi esemény, s hogy a Holocaust érthetetlen. (...) S hogy miért éppen a zsidókat választották e célra? Nos, mert ?k a legalkalmasabbak, a legkönnyebben néven nevezhet?k, akikkel szemben az Egyház kétezeréves gy?löletmunkája már kialakította a gyilkos ösztönök szabadjára engedésének valamennyi sablonját. (Raul Hilberg kimutatta, hogy a katolikus egyház gyakorlatához a náci egyedül a »végs? megoldás« technikáját tették hozzá: Auschwitzot) (...) Mindez tragikus, de abban igazuk van a Holocaust úgynevezett relativizálóinak, hogy ilyesmi más népekkel is megesett már. De többet mondanék: nem is az a

leglényegesebb, ami a zsidókkal esett meg, az a lényeg ami az európai értékekkel történt. A Holocaust kinyilatkoztatása ugyanis abban áll, hogy az értékválságból az értékek végérvényes visszavonásáig jutottunk el. A zsidó mindig »alul« van: az »áldozatnál«, az »áldozati helyzetnél« jobb szót kell találni – a zsidó, ha becsületes, mindig birtokon kívül van. Erről van szó, a birtokon kívüli helyzetről. Aki birtokon kívül van, mint én is, az nem írhat úgynevezett irodalmat. Irodalmat a rendőrök írnak. Mit ír a zsidó? A zsidó a Bibliát írja, a birtokon kívüliek könyvét, amíg a Biblia is nem lesz a »hivatalos«, azaz a rendőrök könyve. (...)

Milyen különös ez a keresztyén-nemzeti-irredenta-demokratikus Magyarország! Egyszerre emlékeztet Sztójay Döme és Kádár János országára. Sem Isten országára nem emlékeztet, sem a 19. századi nagy magyarok országára, sem demokráciára, sem szabadságra – a legrosszabb prefasiszta Magyarországra emlékeztet. (...) Az új gyilkosok antiszemita beszédmódja: »az Izraellel szemben gyakorolt kritika nem antiszemitizmus«. (...)

Kétségkívül nem lesz megnyugvás, míg minden zsidót ki nem irtanak. Szinte kíváncsi vagyok rá, Auschwitz után mi újat találnak ki majd. (...) Mindig is zavart a csikorgó érzelmességgel leplezett hazugság, amely Auschwitzot körülölelte. Most, hogy Európa nyíltan hitet tesz Izrael elpusztítása, a zsidók kiirtása, tehát voltaképpen Auschwitz mellett, mintegy megtisztult a levegő?."

Részletek Kertész Imre: Mentés másként, Feljegyzések 2001-2003 (Magvet? Kiadó 2011) című könyvéből

Tóth Gy. László
politológus,
a miniszterelnök volt főtanácsadója

demokrata.hu

Ajánló